

svimlede for hende. Men han holdt Stand og kaldte hende ikke tilbage.

Ude i Gangen løb Frøken Hecht paa Husjomfruen, der havde staaet ved Døren og luret. Ved at se den unge Piges Ansigt blev den gamle alvorlig bestyrtet. »Gud, De er da ikke syg!« sagde hun. — En halv Time efter vidste man overalt paa Gaarden, at Frøken Hecht skulde rejse.

Ved Afskeden den næste Formiddag takkede Torben hende varmt for hendes store Hjælpsomhed. Desuden overrakte han hende som Mindegave et kostbart gammelt Familjesmykke, idet han med et Smil bad hende om at bære det paa sin Bryllupsdag.

Hun modtog det tøvende og forvirret; og da han for at komme hendes Undseelse til Hjælp klappede hende paa Kinden, brød hun helt sammen og laa et Øjeblik grædende ved hans Bryst. Han kyssede hende paa Panden og stødte hende derpaa fra sig.

I Middagstimen sad han ude i sit Telt under en straalende Sol. Over hans Knæ laa en udfoldet Avis, som han havde taget med sig til Adspredelse men kun af og til kastede et flygtigt Blik i. Luften bølgede af Lys. Et Sted i hans Nærhed sad en Musvit i en Trætop og skreg sin Foraarsglæde ud med en ufortrøden Ensformighed som en Haandværker, der fløjter ved sit Arbejde. Ude paa Fjorden